Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/875/2023.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 652. § (7) bekezdése és a Kúria Bfv.I.288/2022/19. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Karsai Dániel Ügyvédi Iroda) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.

[2] Az alkotmányjogi panaszeljárás előzményei az alábbiak szerint foglalhatók össze.

[3] Az indítványozót a Fővárosi Törvényszék 2014. január 6. napján kelt 5.B.1112/2011/433. számú ítéletével társtettesként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt – halmazati büntetésül –, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárva életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésre ítélte. Az indítványozó fellebbezésére eljáró Fővárosi Ítélőtábla 2014. október 4. napján kelt 11.Bf.196/2014/40. számú másodfokú ítéletével az elsőfokú ítéletet a cselekmények minősítése vonatkozásában megváltoztatta, a büntetéskiszabás körében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[4] Az indítványozó a jogerős ítélettel szemben a rá kiszabott tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés egyezménysértő jellegével összefüggő kérelmet terjesztett elő az Emberi Jogok Európai Bíróságánál (a továbbiakban: EJEB). Az EJEB az indítványozó kérelmét két további kérelemmel egyesítette, majd a 2021. június 21. napján meghozott *Varga Sándor és mások kontra Magyarország* ítéletében [39734/15, 35530/16, 26804/18, 2021. október 11.] megállapította, hogy Magyarország megsértette az indítványozónak az emberi jogok és az alapvető szabadságok

védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 3. cikkében foglalt jogát.

[5] Az EJEB döntésére figyelemmel a Legfőbb Ügyészség, valamint az indítványozó védője is felülvizsgálati indítványt terjesztett elő. A Kúria Bfv.1.288/2022/19. számú végzésével a felülvizsgálattal támadott határozatot az indítványozó vonatkozásában hatályában fenntartotta.

[6] 2. Az indítványozó ezt követően fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Indítványában egyrészről az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján kérte a Kúria Bfv.I.288/2022/19. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, II. cikke, III. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése, valamint az Alaptörvény 28. cikke és a Q) cikk (2) bekezdése megsértése miatt. Másrészről az indítványozó az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján kérte a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 652. § (7) bekezdésének, mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével ellentétes jogszabályi rendelkezésnek a megsemmisítését is, továbbá indítványozta, hogy az Alkotmánybíróság rendelkezzen a támadott jogszabályhely alkalmazásának kizárásáról az indítványozó egyedi ügyében, és rendelje el a jogerős határozattal befejezett büntetőeljárás felülvizsgálatát. Harmadrészt az indítványozó alkotmányos követelmény megállapítását kezdeményezte a Be. 649. § (4)–(5) bekezdéseiben szabályozott felülvizsgálati okok tekintetében. E körben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, Q) cikk (2) bekezdésére, valamint XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseire hivatkozott. Az indítványozó rendkívüli ülés és nyilvános meghallgatás tartását is kérte az ügyben.

[7] 2.1. A támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét az indítványozó az alábbiak szerint indokolta.

[8] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az indítványozó részletesen bemutatta az Alkotmánybíróság gyakorlatát, hangsúlyozva a hatékony bírói jogvédelem követelményével kapcsolatos elvárásokat. Álláspontja szerint az Egyezménynek az EJEB által megállapított sérelme esetén az államnak az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdéséből fakadó objektív intézményvédelmi kötelezettsége keletkezik arra, hogy a nemzetközi emberi jogi sérelem ne maradhasson orvoslás nélkül. Az ennek keretében igénybe vehető jogorvoslatoknak alkalmasnak kell lenniük arra, hogy hatékony jogvédelmet biztosítsanak az EJEB határozattal zárult ügy kérelmezőjének. Az indítványozó szerint ezek a követelmények esetében nem teljesültek. A Kúria támadott végzésében ugyan szerepel hivatkozás az Egyezmény 46. cikkére a Be. 649. § (4)–(5) bekezdéseivel összefüggésben, azonban a Kúria a felülvizsgálati eljárást lényegében nem jogszabályra, hanem az EBH 2018.B.6. számon közzétett határozatra alapította. Ennek következtében érdemi vizsgálatra a felülvizsgálat keretében nem került sor. A bírósághoz fordulás joga az indítványozó

szerint esetében azért sérült, mert a nemzetközi bíróság által megállapított sérelem orvoslását a Kúria nem végezte el.

[9] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének megsértését az indítványozó szerint a Kúria azzal idézte elő, hogy az EJEB határozatában megállapított jogi helyzetet önkényesen, az EJEB határozatával összhangban nem álló módon értelmezte. Erre az értelmezésre alapítva szűkítette le a Kúria rendkívüli jogorvoslati fórumként eljárva saját hatáskörét, és mulasztotta el az indítványozó számára egyetlenként biztosított jogorvoslat keretében az érdemi felülvizsgálatot, valamint annak eredményeként a jogorvoslást. Utalt az indítványozó arra is, hogy a Kúriának, amennyiben az eljárását korlátozó jogszabályi rendelkezést észlelt, az Abtv. 25. §-a alapján az Alkotmánybírósághoz kellett volna fordulnia.

[10] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével összefüggésben az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, 28. cikkének és a Q) cikk (2) bekezdésének a megsértését is kérte megállapítani. Utalt az indítványozó arra, hogy az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvénnyel az Országgyűlés kihirdette az Egyezményt, amelynek rendelkezései így közvetlenül alkalmazandók. A hazai bíróságoknak ezért jogalkalmazó tevékenységük során figyelembe kell venniük az Egyezmény előírásait és az EJEB gyakorlatát egyaránt. Hivatkozott ennek kapcsán az Alkotmánybíróság 6/2014. (II. 26.) AB határozatára, amely szerint az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése azt a kötelezettséget rója az államra, hogy nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítsa a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. Hangsúlyozta, hogy a nemzetközi szerződésben vállalt kötelezettség megszegése tehát nem csupán az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdésével, de a jogállamiságot biztosító B) cikk (1) bekezdésével is ellentétes. Az indítványozó álláspontja szerint ezek a követelmények a Kúria konkrét ügyben hozott döntése eredményeként nem teljesülhettek annak következtében, hogy az indítványozó védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt a Kúria alaptalannak találta és a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ezáltal a Kúria nem biztosította az indítványozó számára a hatékony bírói jogvédelmet és az indítványozó jogorvoslathoz való joga sem érvényesülhetett. A Kúria végzésének indokolását továbbá az indítványozó alaptörvény-ellenes mértékben hiányosnak is tartja, így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megsértését az indokolt bírói döntéshez való jog sérelme miatt is kérte megállapítani. Kiemelte az indítványozó azt is, hogy az Alkotmánybíróságnak a kúriai végzés alkotmányossága körében azt is vizsgálnia kellene, hogy a Kúria a Be. 659. § (4) bekezdését az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az indítványozó ugyanis úgy véli, hogy a Kúria ezt a követelményt sem teljesítette.

[11] Az Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósághoz való jog és az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében foglalt kínzás és embertelen bánásmód tilalma állított sérelme kapcsán az indítványozó azt kifogásolta, hogy a kúriai végzés érdemi felülvizsgálat hiányában fenntartotta az egyezménysértő helyzetet, állandósította az indítványozót ért embertelen és megalázó büntetést, amely tényleges életfogytig tartó szabadságvesztése következtében áll fenn.

[12] 2.2. Végezetül, az Abtv. 26. § (1) bekezdés szerinti panaszelemet érintően kifejtette az indítványozó, hogy a Be. 652. § (7) bekezdése korlátját jelentette az indítványozó esetében a nemzetközi emberi jogi szerv által megállapított jogsérelem orvoslásának. Ezért a kifogásolt jogszabályhely az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogának a sérelmét idézte elő. A Be. támadott rendelkezése rögzíti, hogy felülvizsgálati indítvány ugyanazon tartalommal csak egyszer nyújtható be. Az indítványozó szerint a támadott jogszabályhely akadályát képezi annak, hogy a felülvizsgálati eljárásban egy egyezménysértő helyzetet a bíróságok megfelelően orvosoljanak. Azonos érvek alapján kérte az indítványozó azt is, hogy az Alkotmánybíróság állapítson meg alkotmányos követelményt a Be. 649. § (4)–(5) bekezdéseiben szabályozott felülvizsgálati okok tekintetében.

[13] 3. Az Abtv. 56. § (1) bekezdésében meghatározottak szerint az Alkotmánybíróságnak elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról szükséges döntenie. A befogadhatóság feltételeit vizsgálva az Alkotmánybíróság jelen ügyben az alábbiakat állapította meg.

[14] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság feltételei közül megfelel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében foglalt azon követelménynek, hogy azt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított 60 napon belül kell benyújtani. A Kúria végzését az indítványozó jogi képviselője 2023. február 1. napján vette át, az indítványozó pedig 2023. április 3-án küldte meg beadványát elektronikus úton az elsőfokú bíróságnak. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett.

[15] 3.2. Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1), illetve (1b) bekezdésében foglalt, a határozott kérelemre vonatkozó követelményeknek az alábbiak szerint tesz eleget.

[16] Az indítványozó az Abtv. előírásainak megfelelően megjelölte az Abtv.-nek az Alkotmánybíróság hatáskörét, valamint az indítványozó jogosultságát megalapozó rendelkezéseit. [Abtv. 27. §, Abtv. 26. § (1) bekezdés] Az indítvány az Abtv. követelményeinek megfelelően meghatározza az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [B) cikk (1) bekezdés, Q) cikk (2) bekezdés, II. cikk, III. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés, 28. cikk], továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálandó jogszabályi rendelkezést és a konkrét bírói döntést, emellett kifejezett kérelmet fogalmaz meg az érintett jogszabályhely és a bírósági döntés

megsemmisítésére. Az indítványozó indokolta, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés és bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Kifejezett kérelmet fogalmazott meg továbbá azok alaptörvény-ellenességének a megállapítására és megsemmisítésére.

[17] 4. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján a befogadhatóságról dönteni jogosult tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 26. § (1) bekezdés és 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint az Abtv. 29–31. § szerinti tartalmi követelményeket. A konkrét esetben az Alkotmánybíróság a formai követelményeknek megfelelő indítványi elemekkel összefüggésben az alábbi következtetésekre jutott.

[18] 4.1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdés *b)* pontjában és a 27. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglaltak szerint a bírói döntéssel és az abban alkalmazott jogszabállyal szemben alkotmányjogi panasz akkor terjeszthető elő, ha az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincsen számára biztosítva.

[19] Az indítványozó a jelen alkotmányjogi panaszt jogorvoslati lehetőségének kimerítését követően terjesztette elő, így az alkotmányjogi panasz megfelel az Abtv. 26. és 27 §-ai e körben előírt feltételeinek.

[20] 4.2. Az indítványozó az alkotmányjogi panasznak alapul szolgáló büntetőeljárás terheltje volt, így az Abtv. 27. §-ára alapított panasz tekintetében az Abtv. 51. § (1) bekezdése szerint jogosultnak és érintettnek minősül.

[21] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszelem kapcsán ugyanakkor megállapította az Alkotmánybíróság, hogy a Be. 652. § (7) bekezdését a Kúria támadott végzésében az indítványozót érintően nem alkalmazta. A Kúria ugyanis a Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványát – a Be. 648. § *c)* pontjának II. fordulata szerint és a Be. 649. § (4) bekezdése alkalmazásával – alaposnak, míg az indítványozó védőjének indítványát részben – a Be. 649. § (1) bekezdés *b)* pont II. fordulat *ba)* alpontja alapján – a törvényben kizártnak, részben – a Be. 659. § (4) bekezdésére figyelemmel – alaptalannak minősítette. A Be. támadott 652. § (7) bekezdésére a Kúria végzése csupán az utolsó pontjában, a jogorvoslati kioktatás keretében utal (Indokolás [94]), ám azt a bíróság az indítványozót érintő felülvizsgálati indítványok elbírálásában nem alkalmazta, arra döntést nem alapított. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított panaszelem érdemi vizsgálatára nem volt lehetőség.

[22] Szintén nem vizsgálta az Alkotmánybíróság az indítványozó panaszának azon elemét, amelyben alkotmányos követelmény megállapítását kérte a Be. 649. § (4)–(5) bekezdéseiben szabályozott felülvizsgálati okok tekintetében. Az Alkotmánybíróság az indítvány ezen elemével összefüggésben rámutat, hogy az Abtv. 46. § (3) bekezdése az alkotmányos követelmény megállapítását az Alkotmánybíróság által

hatáskörei gyakorlása során hivatalból alkalmazható jogkövetkezményként szabályozza. Így az Abtv. fenti rendelkezése értelmében alkotmányos követelmény megállapítása nem indítványozható.

[23] 4.3. Az indítványban felhívott alaptörvényi rendelkezéseket érintően az Alkotmánybíróság az alábbiakra mutat rá.

[24] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 26–27. §-ai alapján az Alaptörvényben biztosított jogok védelmének eszköze. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatályba lépése után is fenntartotta korábbi értelmezését, mely szerint a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén {ld. pl. 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14]–[17]; 3323/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [9]} – lehet alapítani. Mivel a panaszos sérelmei nem tartoznak a fentiek szerint megjelölt kivételes esetek körébe, az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem volt helye a támadott kúriai végzés alaptörvény-ellenessége vizsgálatának.

[25] Az indítványozó a támadott jogszabályi rendelkezést, valamint a bírósági döntéseket az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe ütközőnek is találta. Az Alaptörvény Q) cikke ugyanakkor az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint nem tekinthető Alaptörvényben biztosított jognak, ezért annak megsértésére hivatkozással alkotmányjogi panasz benyújtására nincs lehetőség {3143/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [32]; 3286/2020. (VII. 17.) AB végzés, Indokolás [12]; 3518/2023. (XII. 14.) AB határozat Indokolás [26]}. Ezen indítványi elemmel összefüggésben így szintén nem volt helye érdemi vizsgálatnak. Az Alkotmánybíróság emellett megjegyzi azt is, hogy nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatának kezdeményezésére az Abtv. 32. § (2) bekezdése értelmében az indítványozó nem jogosult.

[26] Az Alaptörvény 28. cikkével összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat, hogy gyakorlata értelmében az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, a bíróságoknak címzett jogértelmezési segédszabály sem tekinthető olyan Alaptörvényben biztosított jognak, amelynek sérelmére hivatkozva alkotmányjogi panaszt lehetne benyújtani {3084/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [6]; 3176/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 1039/2026. (II. 6.) AB végzés, Indokolás [18]}. Ezért az indítványozó panaszának ezen eleme sem volt érdemben vizsgálható.

[27] Minderre figyelemmel a továbbiakban a befogadhatóság körében az indítványnak az Abtv. 27. §-ára alapított elemei az Alaptörvény II. cikkével, III. cikk (1) bekezdésével és XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével összefüggésben voltak vizsgálhatók.

[28] 4.4. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság feltételeként határozza meg, hogy az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában

is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20], 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

[29] 4.4.1. Az Abtv. 29. §-ában írt egyik feltétel, hogy az alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel.

[30] Ezzel kapcsolatban az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy 2026. szeptember 29-én kelt 8/2026. (X. 8.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) vizsgálta a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés és az Alaptörvény II. cikkének, valamint III. cikk (1) bekezdésének az összefüggéseit. Döntésében megállapította: az indítványozó büntetésének alaptörvény-ellenessége a konkrét esetben abból fakadt, hogy „a jogalkotó nem az Alaptörvény II. cikkével és III. cikk (1) bekezdésével összhangban szabályozta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből kizárt életfogytig tartó szabadságvesztésre ítéltek kötelező kegyelmi eljárását a Bv. tv. 46/A.–46/H. §-aiban." (Indokolás [137]) „A Bv. tv. 46/A.–46/H. §-ai azért nem képesek garantálni az Alaptörvény II. cikkében foglalt alapjog és III. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom érvényesülését, mert a kegyelemről a döntést a köztársasági elnök hozza meg, és azért sem, mert azt olyan szabályozás alapján teszi, amely nélkülözi a jogintézmény alkotmányos működése során elvárható garanciákat. Az Alkotmánybíróság erre figyelemmel megállapította, hogy a Bv. tv. 46/A.–46/H. §-ai az Alaptörvény II. cikkébe és III. cikk (1) bekezdésébe ütköző módon alaptörvény-ellenesek, ezért azokat […] megsemmisítette" (Indokolás [140]–[141]).

[31] Tekintettel arra, hogy jelen ügyben az indítványozó a vele szemben kiszabott tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény II. cikke és III. cikk (1) bekezdése alapján is kérte megvizsgálni, az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy jelen alkotmányjogi panasz ebben az összefüggésben az Abh.-ban foglaltakhoz képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

[32] Hasonló következtetésre jutott az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését érintően is. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó bírósághoz fordulás joga és az indokolt bírói döntéshez való joga az indítványozó szerint esetében azért sérült, mert a nemzetközi bíróság által megállapított sérelem orvoslását a Kúria nem végezte el és ezen mulasztását megfelelően nem is indokolta. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének megsértését az indítványozó szerint a Kúria azzal idézte elő, hogy az indítványozó számára egyetlenként biztosított jogorvoslat eredményeként nem az EJEB határozatának megfelelő döntést hozott.

[33] Emlékeztet rá az Alkotmánybíróság, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van mind az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó bírósághoz fordulás joga {összefoglalóan lásd: 15/2023. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [21]–[24]} és az indokolt bírói döntéshez való jog, mind pedig az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog {lásd például:

18/2020. (VII. 21.) AB határozat, Indokolás [75]–[76]} alkotmányos tartalmát érintően. Az Alkotmánybíróság szerint a jelen alkotmányjogi panasz mindezekhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolta volna.

[34] 4.4.2. A befogadás másik alternatív feltétele, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség álljon fenn.

[35] Ezen feltétel vizsgálata körében emlékeztet rá az Alkotmánybíróság, hogy következetes gyakorlata szerint az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18]; megerősítve: 3285/2017. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [38]}. Az említett alaptörvényi rendelkezés szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alkotmánybíróság rögzíti, hogy az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságokat terhelő értelmezési kötelezettség nyilvánvalóan kizárólag az alkalmazott rendelkezés engedte értelmezési mozgástér keretein belül áll fenn, azon túl nem terjeszkedhet. Mindez jelen ügyre vonatkoztatva azt is jelenti, hogy az alapügyben eljárt bíróságok – az irányadó jogszabályok alapján – arról hozhattak döntést, hogy az ítélet meghozatalának pillanatában indokolt-e az indítványozó terhére az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása mellett a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a kizárása. A jogerős ítéletben megállapított szankció felülvizsgálatát pedig a Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Be. rendelkezései szabta keretek között és a jogszabályi környezetre figyelemmel végezhette el.

[36] Az Alkotmánybíróság ebben az összefüggésben is figyelemmel volt továbbá az Abh.-ra, mivel a jelen ügy indítványozója a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet részben azonos összefüggésben állította. Hivatkozott döntésében rámutatott az Alkotmánybíróság, hogy az irányadó jogszabályi környezet alapján a Kúria az indítványozó tényleges életfogytig tartó szabadságvesztéséről nem tudott más tartalmú döntést hozni, vagyis nem a bírósági jogértelmezés és jogalkalmazás vezetett az alaptörvény-ellenességhez (Indokolás [138]).

[37] Ezeket a megállapításokat az Alkotmánybíróság a jelen ügyben előadott további indítványozói érvek, vagyis az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdése kapcsán is irányadónak tekintette. Az indítványozó mindezen további kifogásai ugyanis voltaképpen abból fakadtak, hogy az indítványozó szerint esetében a nemzetközi bíróság által megállapított sérelem orvoslását a Kúria nem végezte el.

[38] Rámutat az Alkotmánybíróság, hogy az indítványozó által előadott valamennyi jogsérelem – csakúgy, mint más tényleges életfogytiglani szabadságvesztést töltő elítélt esetében – a hatályos szabályozás alaptörvény-ellenességéből fakad. Az Abh. jövőbeli hatályú megsemmisítő rendelkezésével az Alkotmánybíróság épp ezeknek az orvoslására hívta fel a jogalkotót. Az új szabályozás a jelen indítványozó számára is

jogorvoslást eredményez, amely rá nézve akkor fog realizálódni, amikor az alapján a felülvizsgálatra vele szemben megnyílik a lehetőség.

[39] Ezen megállapításai nyomán az Alkotmánybíróság a jelen ügyben arra a megállapításra jutott, hogy az indítványozó kifogásai alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye sem merült fel.

[40] 5. A fentiekre figyelemmel az Alkotmánybíróság az indítvány vizsgálata alapján arra a megállapításra jutott, hogy az nem felel meg az alkotmányjogi panaszok befogadhatóságával szemben támasztott követelményeknek, és az alkotmányjogi panasz befogadását – az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdései alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2026. november 3.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró